

De droogte en de mollen op den Grebbeberg. — We zouden maar met de stoomtram gaan, want nu zou 't er dan toch wel van komen, zoo dachten we. Die donkere luchten zouden nu wel regen brengen. En warempel, nauwelijks waren we in Wageningen ingestapt op den middag van den 5den Aug., of daar kwamen eerst onhoorbaar enkele kleine, later meerdere kletterende druppels tegen de ruiten. „Heerlijk dat regentje, wat was er niet naar verlangd”. Maar wij, we waren met vakantie en . . . dan regen? Doch de lucht helderde al en toen we aan de Grebbe uitstapten, was het droog.

Het gedeelte van den berg ten noorden van den straatweg „moesten we nog hebben”, dat was voor ons nog onbekend gebied. Terwijl de boomen nog even druipen, klimmen we rechts van den weg naar boven en wandelen langs het „huis” van de padvindes. Zoo blijven we eerst nog naast de boomen, die bij elk zuchtje wind groote druppels laten vallen. Onze achtjarige zoon scharrelt ons — dat spreekt immers zoo vanzelf — een meter of zes vooruit. Daar ineens staat hij stokstijf stil, wuift dan achter zich met zijn hand. Dat is voor ons, mijn vrouw, ons zes-jarig dochttertje en mij het teeken, dat we stil moeten houden. Daar staan we. Onze jongen blijft strak voor zich zien naar een punt op den grond, keert zich dan langzaam en voorzichtig om, brengt zijn handen om z'n mond en fluisterroep: „Een mol, een mol boven den grond, hij drinkt”. — Wij voorzichtig naar voren, stap voor stap onhoorbaar over het zachte mos- en grastapijt, tot we vlak naast onzen „gids” op twee meter afstand van het zwarte beestje staan. Met verbazing volgen we nu, wat daar vóór ons afspeelt. Met koortsachtigen ijver likt de mol een natgeregend beukeblaadje af. Klaar! al aan 't volgende blaadje bezig. Weer alles opgelikt. Nu volgt een groot eikeblad. Zoo komt blad na blad aan de beurt. Likken, likken, onophoudelijk likken.

„Verschrikkelijk, wat heeft dat beest een dorst”, zegt mijn vrouw. „Wat moeten zulke dieren door de droogte geleden hebben”.

Intusschen gaat de mol door en stoort zich totaal niet aan ons gesprek. Daar naderen achter ons drie dames. De mol laat zich ook nu niet storen door de naderende voetstappen, maar drinkt verder, likt met razende snelheid blad na blad af. Onze zoon gaat stapje voor stapje naar 't beestje toe. Een „niet doen jò, blijf nou staan, laat drinken”, gaat zijn ooren voorbij. Hij hurkt bij den dorstige neer, steekt zijn hand uit en waarschuwt de mol laat het toe; de hand aait het zachte fluweelen velletje; de behoefte om den dorst te lessen wint het van de schuwheid. De hand gaat terug en glunderend stapte onze achtjarige baas achterwaarts en onverstoord likt het beest door. Daar opeens, om een voor ons niet te bevroeden reden, want verzadigd was hij vast niet, loopt de mol weg, een paar meter ver, begint weer te drinken, loopt weer door, komt dan dicht bij een boomstam, wroet het gras weg en verdwijnt in een hol.

„Wat had hij een dorst, hé Pa! Had het nu maar harder geregend, maar misschien komt er nog meer, kijk maar naar de lucht”. Daarmee zijn wij 't eens en iets verder gaan we zitten langs den grintweg, sprekende over het leed, dat bij zoo'n droogte de dieren hebben te doorstaan.

Maar het duurt de kinderen alweer te lang. Beiden dwalen ze verder, tot bij de schaapskooi. En plotseling hooren we ons toeroepen van uit de verte: „Weer een, weer een!” Wij er natuurlijk heen. Achter het prikkeldraad, dat op ongeveer een meter afstand de schaapskooi omgeeft, zien we werkelijk weer een mol, ook de blaadjes aflikkend met minstens evenveel haast als straks zijn broer. „Wat een groote, hij is veel grooter dan de eerste”. Hup, daar dribbelt hij weg, z'n hol bij de kooi in. Een onvoorzichtige stap heeft hem weggejaagd. „Daar heb je hem weer, door een ander gat”. Warempel, enkele seconden nadat hij van schrik wegvluchtte, drijft z'n dorst hem weer naar buiten. En al maar weer drinken. Dat gaat zoo drie, vier keer achtereens, schrikken en wegvluchten om onmiddellijk weer terug te komen. Hij nadert ons nu meer en meer, komt al onder 't prikkeldraad door. Hier is niet veel te drinken, het bladerdak boven ons was te dik. Wij bespreken de mogelijkheid hem op te pakken en hem een meter of tien verder te brengen, waar een open ruimte is en de op den grond liggende blaadjes natter zijn, waar dus meer te drinken is. „Mag ik het doen, Pa? Ja, ik mag, hé!” En voorzichtig nadert onze vent den mol, steekt weer zijn hand uit en . . . pakt het diertje op. Een gespartel om los te komen. Maar hij wordt voorzichtig en goed vastgehouden. Het heele gezelschap — ook de drie dames; ze kwamen uit R'dam en brachten evenals wij hun vakantie in Wageningen door —

gaat mee. De mol wordt neergezet, loopt zoo hard hij kan weg, een paar meter, kruipt dan onder het gras door en wij denken al, dat hij weglucht den grond in. Maar water, water, daarop is zijn heele doen en laten geconcentreerd. Weer komt hij te voorschijn en begint met het aflikken van de blaadjes. In een kringetje gaan we om hem heen staan. En alle zeven genieten we volop van de succesvolle overplaatsing. Een minuut of tien blijven we nog het zeldzame schouwspel volgen en spreken al niet meer fluisterend, maar maken onze opmerkingen gewoon hardop en verlopen zelfs zonder dat het drinkende dier zijn heerlijk water in den steek laat. We gaan nu op zoek: misschien vinden we nog meer drinkende mollen. Doch zonder succes.

Toen we een poosje later naar de schaapskooi gingen om onzen tweeden vriend, die we in z'n volle „werk” hadden achtergelaten, nog eens te zien, was hij weg, nergens meer te bespeuren.

Maar onze dag was goed.

B. DONK.

Den Haag, Aug. '21.

Vogels die zingen onder het vliegen. — Nu ik uit de mededeeling omtrent fitis en tjiptjaf opmaak, dat aanvulling van de opsomming op bladz. 32 van dezen jaargang van belang wordt geacht, kan ik nog mededeelen, dat ook de groote lijster en de roodborsttapuit zingen onder het vliegen. Ik heb dit waargenomen bij groote lijsters, terwijl zij vlogen van een boomtop over weide of hakhout naar een anderen hoogen top en bij de roodborsttapuit terwijl zij langzaam tegen den wind overvlogen tusschen de toppen van twee jonge boomen eener wegbeplanting en tusschen de toppen van jonge dennen op open terrein.

G. R.

Ijsvogel en Woudaapje. — Aangaande uw vraag in De Lev. Nat. over het voorkomen van ijsvogels deel ik u mede dat ik op de volgende data ijsvogels in of bij Gouda gezien heb. 9 Maart 1920 1 ex. Stadspark; 10 Aug. 1920 1 ex. Reeuwijksche Plas; 15 Aug. 1920 1 ex. id.; 7 Oct. 1920 2 ex. bij den IJssel; 16 Oct. 1920 1 ex. Reeuwijksche Plas; 24 Oct. 1920 1 ex. Stadspark; 14 Febr. 1921 1 ex. id.; 22 Febr. 1921 1 ex. id.; 11 Maart 1921 1 ex. id.; Verder bericht ik u dat ik op 12 Juli 1921 op de Reeuwijksche Plassen bij Gouda een **woudaapje** heb waargenomen. Daar verl. jaar deze vogels hier gebroed hebben maar verstoord zijn is het wel waarschijnlijk, dat ook dit ex. een broedvogel was.

Gouda.

M. PEETERS.

De uitdijging der Aalscholvers. — In verband met uw art. over Aalscholvers (Juli), deel ik u mede, dat de kolonie op „Zuidewijn” onder Capelle (N.-B.) verdwenen is, evenals die der plm. 400 reigers. Bij 'n bezoek onder de vacantie, deelde de eigenaar mij mede, dat hij reeds 't vorig jaar getracht had ze te verdrijven, door ze bij massa's te schieten; — arme menschen, uit de buurt, kwamen de vogels met kruiwagens halen! Doch in 't voorjaar kwamen er weer; toen heeft hij de boomen laten omhakken, omdat ze toch niet konden groeien. Waar de verjaagde vogels gebleven zijn, wist hij niet.

Dongen.

„ST. GER. MAJELLA”.

Condorvlucht. — In de „Levende Natuur” van Augustus las ik uw stukje over de hoogte waarop condors vliegen. Misschien interesseert u het volgende:

Ik heb meer dan 6 maanden in Bolivia gewoond op 3900 M. hoogte tusschen Oruro en Potosi. Bijna dagelijks was ik op hoogten tusschen 4000 en 4500 M. Juist tusschen die hoogten kon ik *geregeld* condors aantreffen; lager echter niet.

Eens langs een berghelling rijdend schrok ik van een schaduw, die over me heen vloog. Ik dacht dat een rotsblok neer kwam, maar 't was dan een condor, die heel laag vloog. Maar meestal stonden de vogels hoog in de lucht. Hoe hoog durf ik niet schatten. In ieder geval echter meer dan op 5000 M. zeehoogte.

Het klinkt mij dus hoegenaamd niet vreemd, dat Humboldt er op 4500 M. hoogte in de lucht boven zich heeft gezien.

Bovendien ziet men in Bolivia op 4000 M. hoogte nog allerlei vogelsoorten en ook de menschen leven daar nog meestal zonder eenige last van bergziekte. Voor teringlijders is